

agrupació excursionista atalaia

FEDERADOS A:
federación catalana de montaña
federación catalana de esquí
comité de exploraciones subterráneas de cataluña
asociación española de camping y caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 - TELEFON 2931257 - VILANOVA I LA GELTRU

C I R C U L A R P E R A L S S O C I S

AGOST DEL 1969

Construccions medievals defensives (4)

La Torre de Les Gunyoles

A cosa d'un kilòmetre de Les Cabòries —capital del terme d'Avinyonet— hi ha el poblet de les Gunyoles posat dalt d'una prominència de 331 m. d'altura, la qual domina una bona part del Penedès. Possiblement, aquest emplaçament elevat del poble fou la causa del nom amb el qual se l'anomenà, i que amb certa variació ha arribat als nostres dies. Les Gunyoles és una derivació de "Cegunyoles", paraula que voldria indicar cigonyetes o niuada de cigonyes, pel costum d'aquests ocells de bastir llurs nius en punts elevats, com campanars, torres, teulades, etc. Segons documentació de l'Arxiu de la Catedral de Barcelona, veiem esmentat al segle X el nom d'aquesta població amb les següents grafies: "Cegugolas" (978), "Cegoniolas" (991) i "Cichoniolas" (992).

Ja fa bastants anys l'arqueòleg Pere Giró, de Vilafranca, realitzà un detallat estudi de les vies romanes al Penedès. Segons les seves dades hi havia un camí des de l'actual població de Vilafranca a la Barcino romana. Aquest camí passava prop de la població de Les Gunyoles, i d'aquí cap a Olesa de Bonesvalls. La torre a la qual avui fem referència era identificada com d'origen romà, amb caràcter honorífic o sepulcral, sense descartar la hipòtesi que per la seva situació estratègica faci pensar en una torre de guaita o defensa. Recentment, dins la mateixa població, el mateix senyor Giró ha identificat un miliari romà de forma cilíndrica, i que actualment servia de suport a un cobert d'un modest corral.

El llunyà origen de la torre que avui esmentem no ens empeny a rebutjar-la

en aquesta relació de defenses medievals, ja que precisament en l'Edat Mitjana és on trobem documentació històrica que en faci esment, indicant aquest fet una renovada pervivència i utilització pràctica en aquella època. En el segle X veiem un document del Cartoral de Sant Cugat, datat el 980, en el qual Calindoni, jurat de "s. Michaelis Arcangeli del Kastrum Eraproniano" otorga testament, esmentant, entre altres, els seus alous en terme de "Cegoniolas", que consistien en terres, vinyes, cultius i erms, i també la seva "turris i ipsum edificium", els quals dóna a la seva muller Ermengarda i als seus fills. Sembla que "l'edificium" podria ésser l'actual immediat a la torre, o un d'anterior.

Un document suposadament datat l'any 1056, del Cartoral de Poblet, esmenta la "via Pecorad de Ceguiolas", la ruta de bestiar fins fa pocs anys encara utilitzada i coneguda amb el nom de "carrerada reial de la Cerdanya", per la qual eren conduïts els ramats trashumants des del Pirineu al Penedès. En els mapes catastrals actuals encara és indicada aquesta via, la qual passa pel punt més elevat del poble, anomenat la Creu d'en Llanes.

A "l'Episcopologio" veiem esmentat l'any 1085 "Raimundum Oliba de Ceguiolas", i el 1198, en el Cartoral de Poblet, en "Guillelmo de Segunioles". "Guillelmus de Cecunioles" és nomenat també en el Capbreu dels delmes d'Avinyonet, datat entre els anys 1194 i 1208, citat en el Cartoral de Poblet. En aquest capbreu s'esmenten diverses pèrdues de dominicatura per part d'Avinyonet, entre elles la "torre Bertrandi de Cecunioles". L'alou "turris" a la quadra i parròquia de "s. Salvatori de Cecuiholibus", apareix datat l'any 1218, en el Cartoral de Sant Cugat. En el cens decretat per Pere III l'any 1359 es consignà que a Les Gunyoles tenien 19 focs.

De l'edifici immediat a la torre i anomenat "El Castell" no n'hem trobat esments documentals, no dubtant, però, que poden existir-ne, quan menys en algun arxiu familiar, ja que la seva construcció de

grans carreus escairats i alguns finestrals gòtics indiquen que l'edificació, possiblement tardana, és d'època medieval. Actualment, les restauracions i afegits l'ha desfigurada quelcom. Ens informen en la població que últimament pertanyia a una família de títol nobiliari, descendents directes de la qual són els actuals propietaris.

La torre de Les Gunyoles havia tingut una altura superior a l'actual. L'entrada s'efectuava en aquest tipus de torres per una finestra elevada o un pas subterrani. En construir-se l'església de la localitat es desmontà part de la torre per aprofitar-ne els carreus. Actualment té una altura de 5'60 m. un diàmetre de 9, conservant una motllura a la part superior. Es d'apariència masissa i no té cap obertura. Quan la visitarem per primera vegada, fa uns tres anys, tenia un rebuidat obert en un costat per a allotjar-hi una premsa de racó (de les de cargol de fusta, pròpies dels s. XVII i XVIII), i un pi de certa frondositat creixia a la part superior. Actualment ha quedat cobert el rebuidat i tallat el pi. El Servei de Conservació de Monuments de la Diputació ha posat sota la seva protecció la torre de Les Gunyoles, igualment com un altre edifici notable del mateix terme d'Avinyonet, el monestir romànic de Sant Sebastià dels Gorcs.

V. C. V. - J. V. B.

Secció de Cultura

SORTEIG

En el sorteig corresponent al mes de juliol ha estat premiat el soci Joan Farrer i Garriga amb el llibre "Els pirineus Màgics", autor R. Gay de Montellà.

El soci premiat pot passar a recollir el llibre qualsevol dimarts o dijous de 9 a 10 del vespre; caduca als 60 dies del sorteig.

En cas de no ésser recollit, passarà a formar part de la nostra biblioteca.

Secretaria

ASAMBLEA GENERAL ORDINARIA DE SOCIOS

El pasado día 12 se celebró la Asamblea General Ordinaria con una asistencia reducida, como de costumbre.

Los primeros puntos del orden del día se desarrollaron con normalidad, haciendo los respectivos directivos su exposición que fueron aprobados por los asistentes.

En el capítulo de ruegos y preguntas se animó la reunión, estableciéndose un franco diálogo entre la Junta y los Socios asistentes. En primer lugar fué requerida la Junta para que informara de las gestiones realizadas para adquirir un nuevo local, acordándose dejar temporalmente este problema pendiente de solucionar por considerarse que existen otros de más relieve, el más notable de ellos es

la merma de actividades que ha sufrido la Sociedad desde hace algún tiempo. Para solucionar este problema en la medida posible se acordó el proyecto de organizar la próxima temporada varias excursiones de alta montaña, con la finalidad de conseguir equipos bien entrenados para participar en el Rally.

Otro de los temas tratados fué el de buscar un empleado, que tendría por misión la de abrir y cerrar el local, y se cuidaría también del mantenimiento del material de montaña.

También fué acordado incrementar la cuota del Refugio Baldrich.

Una vez finalizado este capítulo de ruegos y preguntas se dió por clausurada la Asamblea.

Noticiari

EXCAVACIO

Ha finalitzat l'excavació, a cura dels membres de la Secció d'Arqueologia del Centre d'Estudis local, de la Coveta de la Carretera, situada tocant a Rocacrespa. Les troballes han resultat força interessants i quan en el seu dia es publiquin els resultats en farem una ressenya en aquesta circular. En els treballs hi han participat diversos membres de la nostra Entitat.

¿UNA BARRIADA HIBRIDA?

En encetar l'any 1965 un grup de socis, en l'anomenada "Operació Fites", realitzaren una sèrie d'excursions resseguint els contorns del terme municipal de Vilanova. Les experiències d'aquelles sortides es detallaren en dos articles publicats al setmanari local. Ja aleshores es manifestà l'incongruència urbanística d'alguns sectors divisoris llindants amb Cubelles i Ribes respectivament, especialment a la barriada de Les Roquetes, el nom de la qual veiem repetidament i obstinadament mal ortografiat.

Al cap de quatre anys hem tornat cap

a aquesta última barriada. Els canvis constatats són notables. Veritablement, sembla que el conjunt Les Roquetes, Les Orenetes, Santa Eulàlia, Bòbila Fita, Vilanova, Mas d'en Serra, etc., hagi superat, a cop de vista, en volum i habitants, la població de Ribes, capital del terme. En aquella etapa ja constatarem l'existència d'edificis migpartits per la línia divisòria. Actualment hem quedat desconcertats. En urbanitzar-se la zona anomenada Bòbila Fita sembla que s'han traçat els carrers sense tenir en compte aquella línia divisòria. Hom ens ha dit que actualment la línia de partió passa pel centre del llot del torrent de la Terrosa. En els plànols oficials que hem consultat, fins ara la divisòria transcorria en línia recta, de fita a fita, i aquestes continuen subsistint.

Preguntem nosaltres: ¿ha variat la línia divisòria o és erroni el traçat d'aquesta en els plànols oficials?. Si les dues respostes fossin negatives ens trobaríem amb el cas xocant que en el terme municipal de Vilanova hi hauria dos carrers dedicats al doctor Fleming, un a la barriada del Banderer i l'altre a Les Roquetes.

XI Rallye d'Alta Muntanya

Organitzat pel Centre Excursionista de Catalunya - Club Alpí Català

Celebrat els dies 21, 22, 23 i 24 de Juny del 1969 al Pallars Sobirà

Com ja comença a ésser tradicional, l'Atalaia ha participat en aquest Rallye que enguany tenia programat els següents cims:

Dia 22

Pic de Certescan (2.853 m.)

Pic de Guerosos (2.736 m.)

Pic de Senó (2.552 m.)

Pic de Turquilla (2.527 m.)

Dia 23

Pic de Baborte (2.938 m.)

Pic de Tres Pics (2.651 m.)

Pic de Broate (2.658 m.)

Pic de Sotllo (3.070 m.)

L'ascensió d'aquests pics fou anul·lada degut al mal temps.

Dia 24

Collada de Naorte (2.440 m.)

Hi participaren uns 55 equips alguns d'ells de Madrid, l'Atalaia hi presentà 5 equips formats per:

Equip n.º 27 Xavier Carrasco, Enric Garriga, Marcel·lí Ferrer.

Equip n.º 28 Antoni Campillo, Antoni Ruiz, Antoni Llurba.

Equip n.º 29 Ricard Artigas, Jordi Martí, Lluís Daviu.

Equip n.º 30 Isidre Poch, Josep Bruna, Xavier Salleras.

Equip 31 M. Assumpta Baig, Blanca Forgas, Margarida Paterna.

Essent la segona entitat, en quant a participació, sobrepassada solsament per l'U. E. C. que presentà 6 equips.

En aquest Rallye destacà una nova modalitat en quant a la reglamentació i puntuacions. Així com altres anys es fixava un temps total i dintre d'aquest temps hom podia pujar quants més cims millor per acumular més punts, enguany abans de la sortida era necessari omplir una fulla en la que es fixava un mateix els cims a que es comprometia pujar i l'hora que hi passaria, això fa que en escullir l'itinerari hom estudiï bé el terreny sobre el mapa, sospesi bé els desnivells i les for-

ces dels companys, doncs si hom deixa de pujar solsament un cim dels que ha fixat es descomten 200 punts i si arriba tard a un cim o bé massa aviat igualment es penalitzen amb punts negatius. Per aquests motius és millor pensar fer poc i segur, doncs per voler sumar uns pocs punts més hom es trova molt sovint que es descomtat quasi tot.

El campament base estava situat en el planell de Boavi a 1460 m., és un gran pla amb molt d'herbei, envoltat per boscos de bedolls i encrespades valls que formen l'aiguabarreig dels rius Romedo i Broate. Aquest paratge, junt amb el colorit de les tendes i tot l'ambient propi d'un campament d'alta muntanya, tenia un aspecte d'extraordinària bellesa.

Degut al llarg viatge, vàrem arribar molt tard al campament i sense gairabé dormir, aviat sentírem el clàssic Bon Dia!!... Bon Dia!! d'en Puntis que ens anunciava que dintre d'uns minuts es donaria la sortida. A les 6 del matí i un cop entregada la fulla amb l'itinerari escollit, tots els equips, enfilàrem valls amunt. El temps no era molt segur, però la moral sí, i pensàvem que milloraria. Ens dirigim al pic de Certescan de 2.853 m.; la vall és molt dreta al principi amb diversitat de vegetació, petits prats, pi negre, alguna grimpada i moltes punxes que fan dir més d'un Aii! Després d'algun temps i amb

una hora de retard respecte al horari que havíem previst, arribem al gran llac de Certescan a 2.236 m.; un lloc solitari i sense vegetació, té una longitud màxima de 1.200 m. i 96 m. de profunditat. Aquí comencem a trobar neu i boira. El primer ja ho esperàvem, però la boira no ens agrada gens, ens calçàrem els grampons i enfilàrem per l'Oest del llac. Després de caminar una horeta i quan ja teníem els peus mullats, vàrem parar per menjar un "piscolabis", doncs a la muntanya no s'ha de perdre mai ni l'humor ni

la gana. Més endavant la gelera no és massa dreta fins arribar al peu de la clotada que portava al coll entre els pics de Guerrosos i Certescan, abans d'arribar al coll desviem a la dreta per aconseguir la cresta, a les hores el temps estava molt més embolicat, el vent fred bufaba tan fort que et feia apuntalar, tips de neu preferim grimpar per les roques, doncs es veien prou fàcils, però el fred, la boira i els 1.200 m. de desnivell que portàvem ja es deixen sentir.

Aconseguida la cresta grimpàrem sense més dificultats fins al cim, on després de cantar una cançoneta als controls que estaven morts de fred, signàrem. Tot seguit assebestats del retard que duiem i per tant que la penalització era ja de 60 punts i tenint en compte que el temps era cada vegada pitjor, decidírem davallar encara que el fet de no assolir els altres cims ens feia perdre 200 punts més. Això no ens desmoralitza ni molt menys, doncs amb el nostre humor no hi ha qui pugui. Amb alegria i posant molta cura desgrimpàrem somniant el bé que estariem dintre el sac de dormir. Tot just saltat el coll, arresarats del vent, vàrem poder disfrutar de les geleres tot saltant i corrent pendent avall. També baixàrem asseguts, fruit de les relliscades.

Prop del llac, ens reunírem amb un altre equip de l'Atalaia i els 9 companys continuàrem davallant sense treure'n la pluja de l'esquena fins el campament.

Després d'un temps i mentre preparàvem el tiberi, arribaren els altres sis companys, quin greu en saber que estavem descalificats!, doncs amb l'espessa boira es varen despistar i no els quedaven punts positius, però el principal és que no hi ha agut accidents.

L'endemà al matí després del Bon Dia d'en Puntis, ens comunicaren que els 4 cims programats els havien anul·lat pel mal temps. De fet, la boira era molt baixa i espessa, però a les 7 i sense pensar-ho més enfilàrem fins el planell de Sant Pau únic pas puntuable. El temps

no ens acompanyava, doncs a mitja pujada va començar a ploure. Aquest fet tan impertinent no ens va deixar assaborir el paisatge d'aquesta vall; per tant el pujar aquest planell no va tenir altre al·luciant que el d'una forta remullada. L'entrada al campament la vàrem fer cantant la mateixa cançó de sempre, no ens venia de més aigua.

Poc després, un petit forat va deixar treure el nas al Sol; semblava que per fi s'aclarís. Tot d'una el campament es va ambientar, i després d'estendre la bogada uns nois molt eixerits de la nostra entitat començaren a fer la torra humana dels xiquets, la qual va causar impacte i molta gent es va unir; tots plegats vàrem aconseguir pujar 4 pisos. Tot un èxit. La cosa estava tan engrescada que fins i tot s'organitzà una passada de la Comparsa amb en Campillo al davant portant la bandera. Els companys d'altres entitats ho veien i no ho creïen, però als 50 m. ja tots bufàvem. Tot seguit, entre els companys de moltes entitats dirigits per un amic de Ripoll, preparàrem un Castell de Foc per celebrar la verbenya de Sant Joan. Quan ja ho teníem tot a punt va començar a caure aigua i pedra més no en vulguis. Al vespre i a pesar de la mullena l'aconseguírem cremar.

L'endemà, últim dia de cursa, i per fi amb bon temps, no vàrem fer altra cosa que desparar el campament i baixar fins a Tabascan on hi havia l'arribada.

Encara que no tenim la classificació definitiva sabem que els equips núms. 27, 29 i 31 de la nostra entitat es classificaren amb medalla de coure.

Animeu-vos i fins l'any vinent.

MARGARIDA PATERNA

NAIXEMENT

La llar dels nostres consocis Jesús Santacana i Teresa Quintas s'ha vist enjoïada amb el naixement del segon fill, una nena. El seu nom Núria.

Nostra sincera enhorabona.

(Els articles reflexen només les opinions de llurs autors)

La creu de terme de la Collada

En un últim homenatge pòstum al nostre amic Joan Bonavia i Jacas, "SENDE-ROS" publicà en el número de gener d'aquest any, un article amb el següent títol: "Heràldica confusa". A l'esmentat treball, en "Bernat del Gaià" parlava de la Creu de Sant Gregori de Vilanova i la Geltrú, la qual veritablement, no és "un exemplar que es faci mirar gaire" i és què es veu un xic adobada, de quan la varen replantar després de la última guerra civil.

En Bonavia deia que Sant Gregori fou Papa, i que un dels atributs pontificis és la tiara. Recordava que la mitra és heràldica d'abats, bisbes i arquebisbes. I no veia prou clar el perquè en el centre de la creu de Sant Gregori de Vilanova, en un cantó hi havia un bàcul i a l'altre una mitra. I afegia: "El bàcul i la mitra desdiu de la nominació de la Creu, com és evident". I si al geltrunenc arquebisbe Armanyà, li corresponia l'heràldica de bàcul i mitra, preguntava: "¿Per què, i com, en la Creu de Sant Gregori no hi ha la tiara papal? ¿Caldrà sospitar si l'heràldica de la Creu de Sant Gregori és la que correspon, precisament, a la dedicació vilanovina-geltrunenca de l'Arquebisbe Armanyà? ¿Per què aquesta Creu no és anomenada de l'Arquebisbe Armanyà?"

Una vegada l'anterior preàmbul, anirem a parlar una mica de l'esmentada creu que portà de cap al nostre inoblidable amic.

La creu està ubicada a la Collada (antigament coneguda per la Collada d'Enveja), tocant al camí vell de Vilanova a Cubelles. Per aquest motiu, a l'esmentada creu també se la coneix per la **Creu de la Collada**.

Fins fa poc en sabiem molt poca cosa d'aquesta creu. Pel maig de 1889 fou col·locada en el lloc on abans n'hi havia una de més antiga, "completament deteriorada" (1), que feia poc havia estat retirada (2). La creu nova, construïda amb pedra del país, fou feta pel vilanoví

Fèlix Ballester i Noya, d'estil bizantí i segurament, còpia de la vella. Està dividida en tres peces: la base que amida un metre d'altura, la canya o arbre, de 1'75 metres d'alçada, de forma octogonal i la creu propiament dita, en el centre de la qual i part anterior està representat el bàcul i a la part oposada la mitra, atributs de la dignitat de bisbe, que exercia, el Sant (¿) (3).

Ara, treballant amb el Cadastre de Vilanova de l'any 1739, ens assabentem de què la creu ja existia en aquella època, doncs la peça de terra anomenada "La Creu de Sn. Gregori", amb el número 916, estava ubicada a la partida de "el Aragay", tocant a la de "la Collada d'Enveja".

Es de creure que si hagués estat feta durant el segle passat, podriem relacionar el bàcul i la mitra amb una dedicació a l'arquebisbe Armanyà (1718 - 1803), bisbe en 1768 i arquebisbe en 1781, però si ja era construïda en 1739, sembla que no pot haver-hi tal relació.

Cal dir que a la parròquia de la Geltrú també tenen una creu dedicada al mateix Sant, situada davant del cementiri, al peu de la carretera de Vilafranca. És més antiga, ja que fou col·locada a l'abril del 1771, essent pagada mitjançant les almoines dels feligresos de la Geltrú, efectuant-se processons i precs implorant intercessió contra la secada i la plaga de l'eruga que en aquells temps hi havia en els camps (4).

En quan a les representacions heràldiques de la creu amb S. Gregori, sembla que aquest Sant no era Papa i que tan sols era conegut com a bisbe.

Efectivament, el dia 9 de maig de cada any, festa de Sant Gregori, bisbe d'Ostia, a Vilanova i la Geltrú, fins no fa gaires anys, se celebraven romiatges a les creus de la rodalia. Els de la Geltrú anaven a la **Creu del Cementiri** i els de la parròquia de Sant Antoni de Vilanova s'arribaven a la **Creu de la Collada**. Des d'allà, el

clergat beneïa el terme municipal. La festa s'acabava amb una costellada i es baixava amb ginesta i roselles (5).

Sant Gregori, a Vilanova i la Geltrú, se celebrava doncs el dia 9 de maig, festa de Sant Gregori, bisbe d'Ostia, i festa, també, de Sant Gregori Naciancer. En realitat, al menys hi ha vint-i-set sants Gregori: cinc Papes, un cardenal, tretze bisbes, quatre beats, un abat, un prevere i dos, simplement sants. A Vilanova i la Geltrú, van escollir el bisbe d'Ostia i no sense cap motiu.

Sant Gregori d'Ostia era monjo benedictí i abat del monestir dels Sants Cosme i Damià. Cardenal en 1034 i bisbe d'Ostia Tiberina nomenat per Benet IX, el qual l'envià en 1039 a Navarra, atenent les súpliques que d'allí arribaven, per què enviés en el seu nom algú que aturés la plaga de llagosta que assolava els camps. Mitjançant Sant Gregori, va desaparèixer la llagosta, i encara més, els grans pecats que per allí pul·lulaven. En aquest viatge, conegué a Sant Domingo de la Calzada, que es feu deixeble seu, acompanyant-lo fins la seva mort, que succeí el 9 de maig del 1054, dia en què se celebra actualment la seva festa (6).

Així com els feligresos de la Geltrú construïren la seva creu per causa de la

secada i plaga de l'eruga de l'any 1771, els de Vilanova sembla que ja ho havien fet molts anys abans, segurament davant la plaga de llagosta que assolí tot el Principat des de 1687 a 1689 (7), o la d'eruga de l'any 1734 (8), quan encara la parròquia portava el nom de Vilanova de Cubelles.

Aquesta és, sens dubte, la solució a les preguntes que feia el malaurat "Bernat del Gaià".

VICENÇ CARBONELL

Bibliografia

- 1.— "Diario de Villanueva y Geltrú", 8 de maig del 1889.
- 2.— "Diario de Villanueva y Geltrú", 11 de maig del 1889.
- 3.— "Diario de Villanueva y Geltrú", 8 de maig del 1889.
- 4.— J. VIRELLA, "Villanueva y Geltrú", n.º 963, pàg. 11.— 1965.
- 5.— A. VIRELLA, "Vilanova i la Geltrú. Imatges de la ciutat i de la Comarca".— 1949.
- 6.— Enciclopèdia Espasa.
- 7.— AULESTIA I PIJOAN, "Història de Catalunya", II, pàg. 387.— 1889.
- 8.— GARI SIUMELL, "Descripción e historia de la Villa de Villanueva y Geltrú".— 1860.

Grup Espeleològic Talaia

Fa molt de temps que es tenia notícia que en les immediacions de la cova-avenc de la Merla hi havia una altra cavitat. Hom definia una cova de la Merla i un avenc de la Merla, altres deien que es tractava d'una única cavitat. Gràcies a l'obstinació d'en Joan Ferrer, Albert Bayo i altres, per últim s'ha localitzat la cova coneguda amb el nom "d'en Duran". Es relativament pròxima a l'avenc de la Merla, en un barranc convergent i situat a occident del d'aquell. Té una entrada relativament reduïda, eixamplant-se a continuació en forma de sala d'uns 11 m. de llargada per 15 d'ample i 2 d'altura.

S'ignora fins al moment si està catalogada o no. Queda situada dins el terme de Roda de Barà.

* * *

També s'ha aconseguit la localització del petit avenc dels cirerers del Montgrós, conegut de molts anys enrera però fins fa poc introbable. La troballa actual d'aquest avenc, de 6,5 m. de profunditat, l'han realitzada membres de l'Espeleo Club Armanyà, de Vilanova. En el nostre propòsit que no quedi cap petit fenomen kàrstic comarcal per catalogar, felicitem el Clum germà, encoratjant-los a prosseguir la tasca.

Próximas excursiones de más interés

Del 5 al 17 de Agosto

EXCURSION EN AUTOCAR A LOS ALPES

Chamonix (Francia) y Zermatt (Suiza)

Días 4 y 5 de Octubre

«CAMPAMENT-APLEC DE TARDOR»

Ermita de Nuestra Señora de Lourdes

Día 26 de Octubre

PARTICIPACION EN LA XXIV MARCHA EXCURSIONISTA DE
ORIENTACION POR MONTAÑA

Día 16 de Noviembre

PARTICIPACION EN LA MARCHA PER ACIMUDES

XXIII Trofeo «E. Ribas Virgili»

Información en el local social

Vidrios y Cristales

J. CUELLAR

ACRISTALAMIENTO DE OBRAS

INSTALACION DE ESCAPARATES Y VITRINAS

VENTANAS PRACTICABLES DE ALUMINIO

PRESUPUESTO SIN COMPROMISO

San Gervasio, 10 - Tel. 293 13 90 - Villanueva y Geltrú

President: Antoni Llurba, Secretari: Xavier Salleras Direcció Circular: Xavier Capdet.